

עת"א 53951/09/14 - עלי דיאב נגד משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר- מחלקת האסיר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

13 נובמבר 2014

עת"א 53951-09-14 דיאב(אסיר) נ'

משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת

האסיר ואח'

בפני כב' השופט בנימין ארבל, סגן נשיא

כב' השופט שאהר אטרש

כב' השופט יונתן אברהם

עלי דיאב (אסיר)

העותר

נגד

1.משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר

המשיבים

2.מדינת ישראל

עתירה כנגד החלטת ועדת השחרורים אשר התכנסה לפי סעיף 25 לחוק שחרור על תנאי בראשותו של השופט בדימוס אבי הבר והחברים: שמעון טל, חינוך, פביאן לוגסי, עו"ס ור/כ יעל זכריה.

פסק דין

כב' השופט אטרש:

1. זוהי עתירה נגד החלטת ועדת השחרורים מיום 17.9.14, אשר דחתה את בקשתו של העותר לשחררו על-תנאי מנשיאת יתרת תקופת מאסרו בהתאם להוראות חוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א - 2001 (להלן: "החוק").

העובדות והשתלשלות ההליכים

2. עסקינן בעותר אזרח לבנוני, תושב כפר וזאני, אשר הורשע על סמך הודאתו בעבירות של יבוא סם מסוכן והחזקת סם שלא לשימוש עצמי בלבד, כאשר נאשם נוסף, אחיו של העותר, הורשע בסיוע לאותן עבירות. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן, שבו הודה העותר, בתאריך 9.11.07 בשעות הלילה, נטל העותר תיק גדול ובו סם מסוכן וחצה עמו את הגבול לתוך ישראל כשהנאשם האחר מסייע לו בכך כשהם לבושים במדי כוחות האו"ם; מיד עם כניסתם לישראל, ולאחר שלא נשמעו להוראות החיילים שהיו מוצבים במקום, נורו השניים ונעצרו על ידי כוחות הצבא כאשר הסמים ברשותם.

3. בגזר דינו מיום 8.1.09, קיבל בית המשפט את הסדר הטיעון וגזר על העותר 10 שנות מאסר מהן 8 שנים לריצוי בפועל החל מיום מעצרו, 9.11.07, והיתרה על-תנאי למשך 3 שנים.

א. משנשא שני שלישים מתקופת מאסרו, הובא עניינו של העותר לדיון בפני ועדת השחרורים ביום 24.10.12. במסגרת הדיון בפני הוועדה, טען ב"כ העותר דאז, עו"ד פלאח, כי בגין כניסתו למדינת ישראל עבר העותר על החוק הלבנוני, ובשל כך נשפטו העותר ואחיו למאסר עולם ולקנס כספי. ב"כ העותר הוסיף וטען, כי למעשה העותר נשפט פעמיים על אותה עבירה, ובנסיבות אלה, כאשר העותר צפוי למאסר עולם בארצו, אין לו אפשרות לסכן שוב את אזרחי המדינה. ב"כ העותר הודיע, כי הוא זקוק לחודש וחצי כדי להציג את גזר הדין בפני הוועדה.

ב. באותה ישיבה טען ב"כ היועמ"ש, כי אין כל רלוונטיות לגזר הדין ככל שהוא קיים, שכן כדי להוכיח כי העותר יעבור מגדר הגבול לכלא הלבנוני לכל חייו, צריך להגיש חוות דעת של מומחה באשר לדיון הלבנוני.

ג. לאור הטענה המשפטית שהועלתה על ידי ב"כ העותר, דחתה ועדת השחרורים את הדיון למועד שייקבע על ידי מזכיר הוועדה לאחר פנייה מטעם ב"כ העותר, וזאת כדי לאפשר לב"כ העותר להציג בפני הוועדה את פסק הדין שניתן בעניינו של העותר.

5. המשך הדיון בעניינו של העותר התקיים ביום 19.6.13. בפתח הדיון הודיע ב"כ העותר, כי טרם הצליח לקבל מסמכים מקוריים בנוגע לפסקי הדין הלבנוניים. ב"כ הצדדים השלימו את טיעוניהם, ובתום הדיון החליטה הוועדה לדחות את בקשתו של העותר לשחררו על-תנאי וזאת "בהתחשב בכך שמדובר בעבירות חמורות ומסוכן לציבור ואין כל ערובה לפיקוח עליו כאשר ישוחרר וקיימת סכנה של ממש שיחזור לבצע את אותן עבירות שבגינן הוא מרצה כיום מאסר".

6. ביום 13.4.14 פנה העותר באמצעות בא כוחו דהיום לוועדת השחרורים בבקשה לקיים דיון חוזר בעניינו של העותר וזאת משהצליח לקבל את פסקי הדין הלבנוניים הן בעניינו של העותר והן בעניין אחיו. הוועדה נעתרה בחיוב לבקשה והדיון החוזר התקיים ביום 6.8.14.

.7

א. במסגרת הדיון החוזר, חזר ב"כ היועמ"ש על התנגדותו לשחרור העותר על-תנאי וזאת בשל מסוכנותו וחזר על התנגדותו להגשת פסק הדין הלבנוני בהיותו בלתי קביל. לשיטתו, כדי שהוועדה תוכל לעמוד על המשמעות של פסק הדין, יש להגיש חוות דעת של מומחה בדיון הלבנוני. עוד נטען, כי מדובר בצילום של פסק הדין ולא במסמך מקורי. בנוסף נטען, כי גם אם הוועדה תחליט לקבל את המסמך ותיתן לו משקל גבוה, עדיין אין בכך כדי להצדיק את שחרורו המוקדם של העותר. ב"כ היועמ"ש הגיש חומר מודיעיני שהוצג בעבר שתמציתו התנהגות שלילית בכלא מסוף שנת 2009.

ב. ב"כ העותר הגיש את עיקרי טיעונו בכתב, לפיהם מדובר באסיר תושב ואזרח לבנון, בן למעלה מ-40 שנה, נשוי ואב ל-12 ילדים, אשר התנהגותו בכלא תקינה ובשל היותו אזרח זר אינו יוצא לחופשות ואינו זוכה לביקורים, כך שתקופת המאסר שעוברת עליו היא קשה במיוחד. עוד נטען, כי בדיעבד הסתבר, כי העותר נשפט בהעדרו בגין אותה עבירה על ידי בית דין צבאי בלבנון ונדון למאסר לכל החיים וקנס בהיקפים גבוהים. ב"הערה" צוין, כי לו הדברים היו מתבררים בעת ניהול המשפט, קרוב לוודאי שהייתה מועלית טענה של "סיכון כפול" והיה ניתן לחסוך את ריצוי שנות המאסר בכלא הישראלי. ב"כ העותר הדגיש בטיעונו, כי בתום ריצוי תקופת מאסרו, בין אם בשלמותה ובין אם בצורה מופחתת, יובא העותר למעבר הגבול בראש הנקרה ויימסר על ידי המדינה לנציגי מדינת לבנון, ואלו, בהתאם לגזר הדין הלבנוני, יעצרו אותו לשם ריצוי מאסרו שם, לכן אסיר זה אינו מסוכן לציבור הישראלי, כך שהעילות שעמדו בבסיס החלטת הוועדה אינן קיימות עוד. ב"כ העותר הפנה בטיעונו, בין היתר לפסק הדין שניתן ברע"ב 6993/08 **יוהאן בולמגה נ. ועדת שחרורים** ולפסק הדין שניתן ב-עת"א (חי') 47864-12-12 **זיאד אבו צוה נ. ועדת שחרורים במקום מושבה בכלא דמון**.

8. ועדת השחרורים סברה, כי המסמך הנחזה להיות פסק דין לבנוני הנו מרכזי ביותר לדיון על אפשרות שחרורו של העותר; לאחר שעיינה במסמך התברר לוועדה, שלא רק שמדובר בגזר דין שניתן במדינה זרה אלא שמדובר בבית משפט צבאי שאינו מצוין במפורש את המילים "מאסר עולם", אלא ב"עבודות עונשין קשות לכל החיים...". וזאת כאשר מצוין גם ש"נשפט בהעדר". הוועדה סברה, כי ללא ידיעה ברורה על התוכן והמשמעות של גזר דין זה לא ניתן לדון בבקשה, וקיבלה את עמדת ב"כ היועמ"ש שיש צורך בעד מומחה למשפט הלבנוני שיעיד בפניה על המשמעות של גזר הדין הלבנוני. הוועדה החליטה שלא להמשיך בדיון לפני שתקבל עדות מומחה למשפט הלבנוני שיובא על ידי ב"כ האסיר ויעיד בפני הוועדה על משמעות גזר דין זה והשלכותיו, ודחתה את המשך הדיון ליום 17.9.14.

9. במסגרת הדיון בעתירת העותר (עת"א 10030-08-14) על החלטת הוועדה הנ"ל מיום 6.8.14, הוחלט לדחות את העתירה, במובן זה, שהדיון שנקבע בפני הוועדה ליום 17.9.14 יעמוד בעינו, כאשר ב"כ הצדדים יהיו רשאים להשלים את טיעוניהם בפניה אודות **משקלו של פסק הדין הלבנוני** וזאת בהינתן עמדתו העדכנית של ב"כ היועמ"ש, לפיה המדינה אינה מתנגדת יותר לקבילותו של מסמך זה.

10.

א. ב"כ הצדדים התייצבו בפני הוועדה ביום 17.9.14 והשלימו את טיעוניהם. ב"כ היועמ"ש הדגיש, כי על-פי פסק הדין הלבנוני העבירה בוצעה ביום 12.11.07 כאשר במועד זה העותר היה עצור בכלא הישראלי ולכן פסק הדין הלבנוני אינו יכול לשקף את האמת; מאידך, הדגיש ב"כ העותר, כי אין אינטרס למדינת ישראל להשאיר את העותר במאסר כאשר זה ריצה את רוב תקופת מאסרו.

ב. בתום הדיון, החליטה הוועדה לדחות את בקשתו של העותר לשחרור על-תנאי. הוועדה סקרה בהחלטתה את השתלשלות העניינים בנוגע לעותר בציינה, כי "**לא העיד בפנינו מומחה למשפט לבנוני, מומחה שאמור היה להיות מוזמן על ידי ב"כ האסיר**". עוד ציינה הוועדה, כי לא קיים

נימוק כלשהו שיצדיק דיון חוזר בבקשתו של העותר, אך מאחר ונערכו מספר דיונים בעניינו, בדקה הוועדה את כל הנתונים, כולל מידעים חסויים שליליים לגביו, והתרשמה שלא לטובה מהופעתו של העותר בפניה, אשר לא מצא מקום כלל לפנות לוועדה במהלך הדיון, והחליטה לבסוף לדחות את בקשתו.

11. העותר אינו משלים עם החלטתה של ועדת השחרורים מיום 17.9.14 ומכאן עתירתו שבפנינו.

טענות הצדדים

12. לטענת ב"כ העותר הרכב הוועדה שגה משהחליט שלא לשחרר את העותר, משום חוסר הכרת התיק וחוסר מודעות לנסיבותיו ולגלגוליו השונים. על-פי הנטען בנימוקי העתירה, ועדת השחרורים התעלמה מפסיקתו המחייבת של בית המשפט העליון כפי שהובאה בפניה ברע"ב 6993/08 וכן התעלמה מפסיקתו של בית המשפט המחוזי בחיפה בעת"א 47864-12-12. לשיטת ב"כ העותר, חומרת מסוכנותו של העותר נלמדת אך ורק מחומרת העבירה בה הורשע ואין כל אינדיקציה אחרת בנמצא שתתמוך במסקנה זו; נהפוך הוא, כך לפי הטענה, לא יכולה להיות קיימת חזקת מסוכנות לאזרחי ישראל אם ישוחרר העותר שחרור מוקדם, כיוון שהוא ישתחרר ישר למדינת לבנון ולא ישהה במדינת ישראל כאסיר משוחרר.

ב"כ העותר ממשיך וטוען, כי אין כל בסיס להחלטת ועדת השחרורים ומדובר בהחלטה שגויה בהינתן העובדה, כי העותר לא יישאר כלל בתחומי מדינת ישראל.

עוד נטען, כי הוועדה לא נתנה משקל לעובדה, כי בגין הסטטוס שבו נמצא העותר - תושב מדינה זרה שהיא גם מדינת אויב, לא ניתן לקבל כל אינדיקציה כפי שיכולה הייתה להתקבל לגבי אזרחי ישראל לגבי מסוכנות פוטנציאלית של העותר.

לשיטת ב"כ העותר, ועדת השחרורים הייתה צריכה להורות על שחרורו המוקדם של העותר מן הטעם כי לעותר אין הרשעות קודמות, זהו מאסרו הראשון בישראל, הוא אינו יכול להיות מסוכן לתושבי מדינת ישראל כאמור לעיל והתנהגותו בכלא תקינה.

עוד נטען, כי משהומצא לוועדה פסק הדין של בית הדין הצבאי הלבנוני כולל תרגום פסק הדין, היא הייתה צריכה לשים לב כי קיים גם קיים עונש מאסר שהושת על ידי בית הדין הצבאי בלבנון נגד העותר. בנוסף, טענה הוועדה עת קבעה, כי לא הובא על ידי ב"כ האסיר עד מומחה לעניין פסק הדין הלבנוני משהוחלט בעתירה הקודמת, כי פסק הדין הלבנוני הנו קביל.

לטענת ב"כ העותר, טענה הוועדה עת קיבלה את טענתה של ב"כ היועמ"ש לעניין כך, שהעבירה המיוחסת לעותר

בפסק הדין הלבנוני מקורה בעבירה אחרת שביצע וזאת משום העדר הלימה בתאריכים.

ב"כ העותר הדגיש הן בנימוקי העתירה והן בטיעונו בפנינו, כי ברור שהעותר יוסגר לידי הרשויות בלבנון ובכך היה צריך להסתיים עניינה של ועדת השחרורים בעותר ובגורלו העתידי, שכן העותר עתיד להיות מוסגר למדינת אויב וגם אם ירצה בכך הוא אינו יכול להיכנס למדינת ישראל בעתיד.

ב"כ העותר הוסיף, כי טענה הועדה בכך ש"נפגעה" מכך שהעותר לא פנה אליה ונשא דברו, שכן הלה אינו דובר השפה העברית.

באשר למידע המודיעיני נטען, כי המדובר במידע לא רלוונטי, המתייחס לקטטה מחודש יוני 2009 ואין בכך כדי להעיד על מסוכנות כלשהי להישנות העבירה.

נוכח כל האמור, סבור ב"כ העורר, כי טענה ועדת השחרורים באי-עשיית מלאכת האיזונים הנדרשת ובקביעתה, כי העותר מסוכן, דעה שאין לה כל בסיס בענייננו. בנוסף נטען, כי החלטת הועדה לוקה בחוסר סבירות בולט ומפלה לרעה את העותר.

13. בתגובת היועמ"ש נטען, כי הוועדה בהחלטתה התייחסה לכל הטענות שנטענו בעתירה ובחנה אותן ולכן מדובר בהחלטה מבוססת וסבירה. לטענת ב"כ היועמ"ש, מסוכנותו של העותר נלמדת, בין היתר, ממעשיו אשר מעידים על תעוזה רבה ומסוכנות לציבור. בנוסף נטען, כי העותר מתגורר בכפר ווזאני בלבנון, המרוחק מרחק קצר מאוד מגדר הגבול עם ישראל ועלול לשוב ולסכן את שלום הציבור. העותר לא עבר טיפול בתקופת מאסרו וקיים בעניינו מידע מודיעיני שלילי.

באשר לפסק הדין הלבנוני נטען, כי תאריך ומקום ביצוע העבירה בגינה נדון העותר למאסר עולם הנו 12.11.07 באדמת לבנון כאשר העותר נעצר ביום 9.11.07 על ידי הצבא הישראלי בגין העבירות נשוא מאסרו והועבר לידי משטרת ישראל ביום 10.10.07, כך שלא ייתכן כי ביצע את העבירות המיוחסות לו בפסק הדין הלבנוני ביום 12.11.07, ומשקל ראיה זו הנו אפסי.

דין והכרעה

14. נקודת המוצא היא, כי לוועדת השחרורים מסורה הסמכות לשחרר אסיר שחרור מוקדם טרם סיים לרצות את מלוא תקופת מאסרו בהתאם להוראותיו של החוק. על-פי ההלכה הפסוקה, בית המשפט המינהלי אינו מתערב בהחלטותיה של ועדת השחרורים ואינו מחליף את שיקול דעתה בשיקול דעתו והיקף התערבותו בהחלטותיה הנו מצומצם למקרים בהם חרגה החלטת הוועדה באופן ממשי ממתחם הסבירות.

ברע"ב 6993/08 דן בית המשפט העליון בר"ע על פס"ד של בית המשפט לעניינים מנהליים שדחה את עתירת המבקש, אזרח רומניה שהורשע בביצוע עבירות מין, כנגד החלטת ועדת השחרורים לדחות את בקשתו לשחרור על-תנאי. בית המשפט העליון ציין בשולי הדברים, כי לא ניתן להתעלם מטענותיו של המבקש שחלקן מעוררות שאלות כבדות משקל, בדבר האפליה הנטענת בין אסירים שהם תושבי מדינת ישראל לבין אסירים שהם תושבי חוץ ובדבר השיקולים שאותם רשאית לשקול הוועדה בנוגע לאסירים שהם תושבי חוץ. המשנה לנשיאה ריבלין הוסיף, כי גם עליו לא מקובלת הגישה הגורפת המונעת מראש ותמיד שחרור מוקדם של אזרח זר ממאסרו בשל הקושי לבחון את אפשרויות השיקום בארצו ואת האפשרות לקבוע תנאי פיקוח עליו עם שחרורו.

הוראות חוק שחרור על-תנאי ממאסר חלות על אזרח זר כמו שהן חלות על אזרח ישראלי, ואסיר זר העומד בתנאים המזכים אותו לשחרור על-תנאי יש לשחררו בהתאם. אין בנמצא "הנחת עבודה", לפיה לא ניתן לשחרר אזרח זר שחרור מוקדם על-תנאי. החוק אינו עורך אבחנה בין אסיר תושב ישראל ובין אסיר זר. **"המחוקק לא קבע כי חוק שחרור על-תנאי ממאסר לא יחול על תושבי הרשות הפלשתינאית או על אזרחי מדינות זרות אשר עם שחרורם יורחקו מהארץ"** [עת"א (חי') 47864-12-12]

אמנם קיים קושי בהשגת מידע ונתונים אודות אזרח זר, דבר המקשה על קבלת תמונה מקיפה אודות מסוכנותו, עברו ונסיבותיו האישיות, אך אין בקושי זה כדי לפטור את הוועדה ואת הגורמים המוסמכים מבחינת בקשתו של כל אסיר כזה בצורה עניינית ובהתאם להוראות החוק.

15. מן הכלל אל הפרט; בנסיבות המקרה דנן, אין חולק, כי העותר חטא בעבירות סמים חמורות תוך שגילה תעוזה רבה בביצוע מעשי העבירה עת חצה את הגבול בין לבנון לישראל והבריח לתוך ישראל כמות גדולה של סמים, בשעות הלילה, כשהוא ושותפו לבושים במדי כוחות האו"ם.

16. העותר לא השיג על החלטתה הראשונה של הוועדה מיום 19.6.13 אשר דחתה את בקשתו לשחרור על-תנאי בשל המסוכנות הנשקפת ממנו לשלום הציבור והעדר ערובה לפיקוח עליו באם ישוחרר וכן בשל סכנה של ממש שיחזור לבצע את אותן עבירות, אלא שבינתיים נתקבלה בקשתו של העותר לדיון חוזר כדי לאפשר לעותר להציג פסק הדין שניתן בעניינו בלבנון. לפי החלטת הוועדה **"מבלי להביע דעה אם יש בכך עילה שתגרום לשינוי החלטת הוועדה, נציין שיש בכך עילה מסוימת לדיון נוסף ועל כן אנו מאשרים דיון נוסף כמבוקש"**.

17. השאלה העיקרית שעמדה לדיון בפני הוועדה בהינתן פסק הדין שניתן בעתירה הקודמת, היא איזה משקל ניתן ליתן לפסק הדין הלבנוני שניתן בעניינו של העותר והאם יש בכך כדי להביא לשינוי בהחלטת הוועדה שסירבה לבקשתו של העותר לשחררו על-תנאי.

18. יאמר מיד, כי עיון בהחלטת הוועדה מראה, כי הוועדה לא פרטה בהחלטתה את עמדתה באשר למשקל שהיא נותנת לפסק הדין הלבנוני וכן טעתה בקביעתה, כי **"לא העיד בפנינו מומחה למשפט לבנוני,**

מומחה שאמור היה להיות מוזמן על ידי ב"כ האסיר". כאמור, בתחילה ב"כ היועמ"ש התנגד לקבילותו של פסק הדין הלבנוני אך במהלך הדיון בעתירה הקודמת הוא חזר בו מעמדה זו, ונקבע בפסק הדין שניתן בעתירה הקודמת, כי הצדדים ישלימו את טיעוניהם בפני הוועדה בנוגע למשקלו של אותו פסק דין והוועדה תשלם את מלאכתה ותיתן החלטה סופית בעניינו של העותר. מכאן ברור, שלא הייתה כל חובה על העותר להגיש חוות דעת של מומחה או להזמין מומחה לעדות בפני הוועדה.

19. יחד עם זאת, רשאית הייתה הוועדה ואולי אף חייבת ליתן דעתה למשקלו של המסמך הנ"ל; עיון מדוקדק בפסק הדין הלבנוני (בשפה הערבית) מעורר מספר תהיות;

ראשית - כותרת פסק הדין הנה "**תמצית פסק הדין של בית המשפט הצבאי**", מדובר בתמצית של פסק דין; אין זה ברור אם קיים פסק דין מנומק אם לאו; בנוסף, לא הוגש כתב אישום או פרוטוקול דיון או מסמך אחר התומך בעצם קיומו של ההליך שבגדרו ניתן פסק הדין.

שנית - בפסק הדין צויין, כי "**מקום ותאריך ביצוע העבירה**" - "**האדמות הלבנוניות ומחוצה לה - תאריך 12.11.2007**"; המילה "**ומחוצה לה**" שונה בצורת הכתב משאר המלל של פסק-הדין; זאת ועוד, בתאריך 12.11.2007 העותר היה עצור בכלא הישראלי, החל מיום 9.11.2007.

שלישית - בפסק הדין צויין, "**תאריך פסק-הדין 12.10.2009**"; הספרות של השנה (2009) נראות כאילו נמחקו ונרשמו מחדש והקו שמתחתיהן הנו מחוק.

רביעית - בסוף פסק-הדין צויין, "**ניתן בהעדר**".

העותר היה רשאי להגיש בפני הוועדה חוות דעת של מומחה לחיזוק טענתו בעניין משקלו של המסמך כדי לשכנע את הוועדה אודות משמעות פסק-הדין והשלכותיו, אך בחר שלא לעשות כן.

נוכח כל המקובץ לעיל, ועת המדובר **בתמצית שהיא העתק** של פסק הדין ולא במסמך מקורי, וכאשר אין יודעים את משמעותו האמיתית של פסק הדין והשלכותיו, ואם מדובר בפסק דין חלוט או שמא מדובר בפסק דין שניתן לביטול ומהם סיכויי ביטולו, בדין לא נתנה הוועדה לפסק הדין הלבנוני משקל משמעותי.

לא זו אף זו, כפי שציינ ב"כ היועמ"ש ובצדק, "**נראה לי תמוה מאוד שאדם נלחם קשות להשתחרר מהכלא הישראלי רק כדי לעבור למאסר שמתואר בתיאור הקשה כעבודות עונשין קשות לכל החיים בלבנון**" (טיעונו בפני הוועדה מיום 6.8.14).

20. משלא ניתן לפסק הדין הלבנוני משקל משמעותי, צדקה הוועדה בקביעתה, כי אין בנמצא נימוק כלשהו

אשר יצדיק שינוי החלטתה הקודמת של הוועדה. מסוכנותו הרבה של העותר, הנלמדת בעיקר מחומרת העבירות בהן חטא, מאופיין ומנסיבות ביצוען, מטה את הכף לעבר דחיית בקשתו; המידע המודיעיני הנו יסן יחסית; התרשמות הוועדה אינה שיקול מכריע, שכן אף שהעותר לא מצא מקום לפנות לוועדה בדיון מיום 17.9.14, הוא כן פנה לוועדה בדיון מיום 19.6.13 והביע צער על מעשיו.

21. לא למותר להוסיף, כי בטיעוניו לעונש טען ב"כ העותר, כי אין המדובר בסם השייך לנאשמים (לעותר ולאחיו) וכי הם "פותרו ונוצלו ע"י אחרים בתמורה לתשלום סכום כסף עלוב, כלשונו, שגם אותו לא קיבלו" (סעיף 5 לגזר הדין מיום 8.1.09); יוצא, שיש ממש בטענת המשיבה, שאם ישוחרר העותר שחרור מוקדם לכפר מגוריו, שאינו רחוק בהרבה מגדר הגבול, הוא עלול להתפתות או להיות מנוצל ע"י אחרים ולשוב ולעסוק בענייני סמים.

22. טענתו העיקרית של ב"כ העותר, לפיה, העותר יוסגר לידי שלטונות לבנון ייעצר מיד ויובל למאסר עולם בעבודות פרך, טענה המבוססת בעיקר על פסק הדין הלבנוני, הנה טענה בעלמא שאין לה כל תימוכין ולא הוכחה כראוי; מעין בחומר שעמד בפני הוועדה עולה ברורות, כי לא עלה בידי העותר לשכנע, ברמה הדרושה בהליך מינהלי כגון דא, כי קיים סיכוי סביר שכך יתנהלו העניינים במידה ותתקבל בקשתו. ברי, כי במידה ותוכח טענתו של העותר, כי הוא ייעצר על ידי השלטונות הלבנוניים ויאסר לכל החיים בכלא הלבנוני, כי אז לא יהיה בשחרורו המוקדם כדי לסכן את הציבור לא במדינת ישראל ולא בלבנון, כפי שטען ובצדק ב"כ העותר.

משכך, סבורני, כי אין לנעול בפני העותר את האפשרות להוכיח את טענתו הנ"ל בעתיד, אך לעת הזו, מדובר בטענה שלא הוכחה כנדרש ואין בה כדי להטות את כפות המאזניים לעבר קבלת בקשתו של העותר.

23. לאור כל האמור לעיל, אין מקום לקבלת העתירה ודינה לדחייה.

ניתן היום, 13.11.14.
ב' ארבל, שופט
סגן נשיא - אב"ד

ש' אטרש, שופט   י' אברהם, שופט

מירב

